Mesék

[1]Vonatmesék **[1]**

12 vonatos mese hónapról honapra

Írta: Hum Krisztina

Illusztráció: Bíró Tamás

Gőzi papa születésnapja

Írta: Gecsó Eszter, rajzolta: Haui József

Levi, Pixi, PixViki, Livi, ACSEV, Apró, Hóseprő bácsi Letti Mama, Mixi, Mixa, Rizi, Bizi és minden HÉV kapott meghívót a különleges alkalomra, Gőzi Papa születésnapjára. Mindenki lázas készülődésbe kezdett. PixViki, Livi és Mixi elmentek a járműmosóba, hogy csillogóan tisztán érkezhessenek az ünnepségre.
Elolvasom a mesét
A mesés kifestő könyv **ide kattintva** [2] tölthető le.

A

híres váci vasútvonal

Írta: Csohány Domitilla

„Zónázó vonat indul Budapest-Nyugati pályaudvarra a 2. vágányról. A vonat menetrend szerint csak Budapest-Nyugati pályaudvaron áll meg. Kérjük, a vágány mellett vigyázzanak!”
Elolvasom a mesét
„Zónázó vonat indul Budapest-Nyugati pályaudvarra a 2. vágányról. A vonat menetrend szerint csak Budapest-

Nyugati pályaudvaron áll meg. Kérjük, a vágány mellett vigyázzanak!” – A hangosbemondó figyelmeztetése után az ajtók záródtak, a forgalmista szabad jelzést mutatott, Fürge Ede, a fiatal FLIRT motorvonat pedig szélsebesen elindult Vácról a főváros felé. Ede imádott száguldani, élvezte, hogy ilyenkor egyszer sem kell megállnia, és hogy még az autókkal is versenyezhet, sőt, rendre le is hagyja őket.

Egy szép, tavaszi pénteken Ede a szokásos fürgeségével gördült be a váci állomásra, ám kissé csalódottan vette észre, hogy tömeg helyett most csak alig néhányan várakoznak a peronon.

– Mi történhetett? – tanakodott magában, hiszen hétköznap reggel mindig teli kocsikkal közlekedett. Mivel nem hagyta nyugodni a dolog, úgy döntött, felébreszti Kormost, az öreg gőzöst, aki az állomásépület mellett lakik.

– Szia, Kormos! Hová tűntek az emberek? Ilyenkor már itt szoktak rám várni… – mondta kicsit kétségbe esve Ede.

– Jó reggelt! – ásította a gőzös, majd megkérdezte. – Ede, szerinted milyen nap van ma?

– Péntek. Mindenkinek sietnie kell – vágta rá magabiztosan a motorvonat.

– Persze-persze, de nem ez a lényeg! – magyarázta Kormos. – Március idusa van, egészen pontosan március 15. Ünnepnap. Ilyenkor az emberek ünnepelnek, nincs se óvoda, se iskola, és a felnőttek közül is csak kevesen dolgoznak. Persze a vasút az megy, mi nem állunk le soha.

– A gyerekek biztos nagyon élvezik, hogy otthon maradhatnak – nevetett fel Ede.

– Ó, te nagyon okos! – mormogta magában Kormos, de bosszankodás helyett inkább egy versbe kezdett. – Talpra magyar, hí a haza! Itt az idő, most vagy soha! Rabok legyünk, vagy szabadok? Ez a kérdés, válasszatok!

Ede rögtön abbahagyta a hülyéskedést, a gőzös pedig folytatta.

– 1848-ban éppen ezen a napon tört ki a forradalom. Petőfi Sándor fiatal költő és barátai szabadságot akartak az országnak. Sokat harcoltak azért, hogy a magyarok ne legyenek rabok saját hazájukban.

– Te is részt vettél a csatákban, Kormos? – kérdezte izgatottan Ede.

– Olyan öreg azért még nem vagyok! – kacsintott barátjára a gőzös. – Akkor még huszárok harcoltak karddal, gyönyörű egyenruhában, sarkantyús csizmában, csákóval a fejükön. Bár akkor is volt már vasút az országban, de csak kettő. Az egyik azonban éppen itt, ahol te is közlekedsz nap mint nap. Ez volt ugyanis az első magyar vasútvonal, Pest és Vác között. A két gőzmozdonyt, amik az első szerelvényt húzták, Budának és Pestnek hívták. Óriási sikerük volt. Ezt a távolságot lóháton legalább fél napos utazással lehetett megtenni, a vonat pedig egy óra alatt eljutott Pestről Vácra. Petőfi is nagy vasútrajongó volt, ő is kipróbálta az új csodamasinákat, a szüleit ment meglátogatni, akik éppen Vácott éltek.

– Eddig nem is tudtam, hogy ilyen híres vonalon közlekedek – ámuldozott Ede.

– A sínek azóta már behálózzák az egész országot, de ez itt mindig is az egyik legkülönlegesebb marad – mesélte büszkén a gőzös, majd jókedvében és az ünnepre való tekintettel egész nap katonadalokat dudorászott.

A különleges szállítmány

Írta: Csohány Domitilla

Mindent kipakoltunk, üres az utolsó vagon is – kiáltották a munkások a végtelen hosszúnak tűnő szerelvény mellől.
Elolvasom a mesét
Mindent kipakoltunk, üres az utolsó vagon is – kiáltották a munkások a végtelen hosszúnak tűnő szerelvény mellől.
Szergej, az óriás M62-es mozdony órák óta csak erre várt. Mára letelt a műszak, végre indulhatott haza a dombóvári telephelyére. A csodaszép tavaszi délutánon ráérősen döcögött, már nem kellett sietnie. A szántóföldek mellett még le is lassított, hogy szemügyre vegye a traktorokat. Mindig nyomon kísérte a munkájukat, hiszen kedvenc szállítmánya a cukorrépa volt, és tudta, ha jó lesz a termés, több lesz ősszel a répavonat is.

A szántóföldek után már éppen kezdte volna felpörgetni a motorját, amikor valahonnan hangos sírásra és jajveszékelésre lett figyelmes. Rögtön behúzta a féket, de a sínen nem látott senkit. Benézett a kerekei közé, semmi. Megrázta a vagonokat, ott sem volt senki. Még a fülke tetejére is felkukkantott, de sehol semmi. Pedig a szipogás valahonnan a közelből jött, mégsem látott senkit. Erre dudált egy akkorát, hogy az összes nyulat kiugrasztotta vele a bokorból, mert bizony szegény nyuszik voltak így nekikeseredve.

– Hát ti, pamacsfarkú barátaim, mit sírdogáltok itt? – érdeklődött Szergej aggódva.

– Ne is kérdezd! Azt se tudjuk, hova fussunk, mit csináljunk – sápították a nyulak.

Szergej azonban nem hagyta annyiban a dolgot. Addig duruzsolt a tapsi fülekbe, míg meg nem tudta, mi történt.

– Késett a festékszállítmány. Nem kicsit, sokat! Nagyon sokat. Annyira sokat, hogy csak most lettünk kész a hímes tojások festésével. Holnap pedig húsvét. Még a leggyorsabb nyúlcipő is kevés ahhoz, hogy ennyi tojást reggelig elvigyünk a gyerekekhez.

– Ugye, most csak vicceltek, bolyhos tappancsú barátaim? – kacagott fel Szergej, az csak mese, hogy a húsvéti tojásokat a nyulak festik… Vagy tévedek? – kérdezte bizonytalanul, mert abban a pillanatban annyi mérges szempár nézett rá, hogy rögtön abbahagyta a nevetést.

– Miért, mit gondoltál, a tyúkok tojják a hímes tojásokat? És ki más rejtené el a kertekben a sok meglepetést, ha nem mi? – vágták vissza a nyuszik a dízelnek. – De most kifutottunk az időből… – keseredtek újra neki.

– Várjatok csak – gondolkodott Szergej. – Van egy ötletem! Mi talán segíthetünk. Mennyi tojásról is van szó?

– Lássuk csak… egy, kettő… ezer, tízezer… úgy néhány millióról – jutottak a számolás végére a nyulak.

– Ó! Gond egy szál se, megoldjuk! Nincs olyan, amit mi, M62-esek ne tudnánk elszállítani. Telefonálok a barátaimnak, Szegedtől Záhonyig, Miskolctól Szombathelyig ott vagyunk az egész országban. Idén sem lesz húsvét piros tojások nélkül – lelkesedett Szergej, és akkora gázzal indult vissza a telephelyre, hogy majd elhagyta az üres vagonokat a háta mögül.

Este megvárta, amíg minden elcsendesedik, majd titokban riadóztatta a barátait.

– M62-esek figyelem! M62-esek figyelem! Vészhelyzet van Tapsifalván! – és töviről hegyire elmesélt mindent. – Pontban éjfélkor találkozunk az 50-es vonalon, a nyuszik főhadiszállásán. Ott mindenki felveszi a tojásszállítmányát és amilyen gyorsan csak tudja, eljuttatja a helyi nyúlcsapatnak. Ők pedig szépen gondosan elrejtik azokat a kertekben. Húsvét reggel pedig indulhat a tojásvadászat! – ismertette a tervet Szergej, ami nagyon tetszett a mozdonyoknak.

A titkos helyszínre mindenki időben érkezett, és a rakodás után már indultak is tovább a szélrózsa minden irányába. – De semmi vagánykodás, most tényleg hímes tojásokat fogunk szállítani! – kiáltott utánuk Szergej.

A hosszú éjszaka után pedig Szergej arra ébredt, hogy néhány hímes tojás bizony előtte is ott lapul a sínek között.

A tavasz tréfája

Írta: Csohány Domitilla

– Kibújtak az első hóvirágok! – újságolta boldogan Piroska Csörgőnek a legújabb híreket a pálya mellől. – Sőt, már néhány rügy is kipattant a fákon.
Elolvasom a mesét
– Kibújtak az első hóvirágok! – újságolta boldogan Piroska Csörgőnek a legújabb híreket a pálya mellől. – Sőt, már néhány rügy is kipattant a fákon.

– Végre! Úgy vártam már a tavaszt – vidult fel Csörgő, aki a nagy hidegben még csattogósabban, még csikorgósabban zötyögött, mint egyébként szokott. – A tél csak akkor izgalmas, ha hó van. Hó! Hóóóóó! Hahó! – kiabált az ég felé Csörgő, mégsem történt semmi. – Látod? Hiába hívogatom, mégsem esik. Sehol semmi… Sebaj, jöjjön csak a tavasz, úgyis az a kedvenc évszakom.

És Csörgő örömében máris rákezdett egy jó kis dalra, zenekari kísérőnek pedig rögtön csatlakozott hozzá néhány vidáman csivitelő madárka. A mozdonyok és az utasok is várták már, hogy újból színes legyen a táj, illatosak a virágok és élettel teli az erdő-mező. Főleg, hogy a természet ébredését a vonat ablakából, kényelmesen ringató utazás közben igazán jól lehet megfigyelni.

A tavasz azonban nagy tréfamester. Szeszélyes és kiszámíthatatlan. Szereti kéretni magát, Mikor már mindenkivel elhitette, hogy megérkezett, puff neki, egyszer csak úgy eltűnt, mintha nem mutogatta volna már magát hetek óta.

Ezen a reggelen is Csörgő ébredt elsőnek és tartott hangos ébresztőt a többieknek, még ha nem is szándékosan. De hát tudjátok, a motorhangja… Ám amikor kigördült a fűtőházból, nem akart hinni a szemének, szó szerint arcára fagyott a mosoly. A rügyek jégbe burkolózva, a váltók befagyva, a frissen zöldellő tájnak pedig se híre, se hamva nem volt. Nem esett sok hó, de a hőmérő rettentő hideget mutatott. Sok volt a teendő a pályaudvaron, hogy beindulhasson a forgalom. A dízelek köhögtek, prüszköltek, nehezen keltek életre, a sín csúszott, akárcsak a peronok, a jelzők alig akartak megmozdulni. De menni kellett, nem lehetett akadály a nagy fagy sem. A különleges helyzetre való tekintettel az M41-es nekiindult leellenőrizni a pályát, Piroska pedig majd az utasokat fogja szállítani. Ezen a vonalon még nagyobb körültekintésre volt szükség, itt ugyanis még kézzel állítottak mindent. A jelzőket, a sorompót, mindent. Ha valami elromlott, csak a gyors riadólánc segíthetett. Egyelőre azonban nem volt semmi fennakadás. Kicsit ugyan kopogós volt minden, de azért lehetett közlekedni. Csörgő átment egy másik vágányra, hogy azt is átvizsgálja. Ott is minden rendben volt, indulhatott haza. A hideg ellenére vidáman dudorászott, örült, hogy az időjárás nem fogott ki rajtuk. Útközben még Piroskával is szembetalálkozott, aki már az utasokkal együtt zakatolt a nyílegyenes pályán. A következő állomásnál azonban vadul integetett neki a bakter, hogy álljon meg. A hirtelen vészfék után megtudta, hogy most szóltak ide telefonon: a vonalon valami miatt nem működnek a berendezések. Sem a jelzők, sem a sorompó.

– De hiszen pár perce még minden jó volt? Én magam ellenőriztem! – magyarázta Csörgő.

– Az lehet, de most minden leállt – kiabálta izgatottan a bakter. Piroska pedig épp két állomás között zakatol a másik vágányon és nemsokára egy sorompóhoz ér, ahol az átjáróban vígan jönnek-mennek az autók.

Csörgő tudta, hogy nincs vesztegetni való ideje. Azonnal hátramenetbe kapcsolt, hogy utolérje a kis motorvonatot. Csörgött-zörgött, majd szétesett, úgy rohant. S valóban, messziről már látta, hogy az autók nem kezdenek el lassítani az útátjáró felé közeledve. Piroskát azonban még mindig nem érte utol. Félelmében elkezdett sípolni is, olyan hangosan, mint még soha, s a nagy szürkeségben egyszer csak feltűnt Piroska körvonala.

–Állj! Fék! Stop! Ne tovább! – kiabált messziről mindent, ami csak eszébe jutott.

Piroska szerencsére meghallotta barátja csörömpölő kiáltásait és keményen beletaposott a fékbe.

– Sikerült! Sikerült! – éljenzett Csörgő lihegve, de a motorvonat még ekkor sem értette, mi ez a nagy riadalom.

Miután mindenki kifújta magát, észrevették, hogy a pálya melletti huzal, amivel ezen a vonalon az összes berendezést irányítani lehet, nem bírta a nagy fagyot és elszakadt, ez okozta a galibát. Piroska nagyon hálás volt Csörgőnek, és innentől kezdve köszönték szépen, de nem kértek a tavasz tréfáiból, csak a szép időből.

Dezső, a kecskepásztor

Írta: Csohány Domitilla

– Beszállás! Indulás! Nem érünk rá, tessék egy kicsit jobban sietni! – türelmetlenkedett Dezső, mert már alig várta, hogy a virágzó rétek és mezők mellett zakatolhasson.
Elolvasom a mesét
– Beszállás! Indulás! Nem érünk rá, tessék egy kicsit jobban sietni! – türelmetlenkedett Dezső, mert már alig várta, hogy a virágzó rétek és mezők mellett zakatolhasson. Dezsőnek, a piros Desiro motorvonatnak egyébként sem erőssége a türelem. Utál késni, várakozni és totojázni, habozni és mélázni, bambulni és tötymörögni. Siet munka közben és siet a mosóban, siet nagyjavításoknál és siet ebédnél a tankolással. Most is rohant – hogy éppen hova? Hát csak úgy. Na, jó, azért az utasairól sem feledkezett el, szerette, ha időben, menetrend szerint érkeznek meg úticéljukhoz.

Szóval vígan robogott a tavaszi tájban, miközben minden zöldellt, virágzott és a nap is hétágra sütött. Kicsattanó jókedvvel nézte a szántóföldeken dolgozó traktorokat, és közben arra jutott, hogy neki bizony a tavasz a kedvenc évszaka. Ilyenkor már nem kell fagyoskodni, nem válnak a sínek jégpályává, de még nincs az a rettentő hőség sem, amikor már a sínek is megolvadhatnak. Ősszel pedig a lehullott falevelek miatt válhat olyan csúszóssá a pálya, hogy könnyen össze lehet szedni egy jó kis késést. De most szerencsére ilyenekről szó sincs… ám a következő pillanatban ijedten kiáltott fel: – Vészfék!!!

Egy nagy, barna, szőrös valaminek az alakja sejlett fel a messzi távolban, s mikor sikerült megállni előtte néhány centiméterrel, Dezső nem akart hinni a szemének. Egy kecske legelészett a legnagyobb lelki nyugalomban a sínek közepén.

– Egy kecske? – döbbent meg a motorvonat. – Mit keresel te itt? Na, gyerünk, tünés innen! – szólt rá, de semmi. A kecske ugyanazzal az unott fejjel rágta tovább a pálya mellől letépett fűcsomót. Dezső dudált egyet, de még mindig semmi. Dudált még egyet, majd még sokat, hosszút is, rövidet is, de a kecske továbbra sem mozdult. Dezső kezdte elveszteni a türelmét. Szólt a mozdonyvezetőnek, hogy szálljon le, és terelje le a pályáról a kecskét. De annak esze ágában sem volt ujjat húzni egy hatalmas bakkecskével, főleg olyannal, aminek óriási szarvai voltak. A mozdonyvezető szólt a jegyvizsgálónak, de neki sem volt elég bátorsága. A jegyvizsgáló szólt az utasoknak, hátha valaki, de senki. Mindenki csak ült a vonaton, és nézték, ahogy a kecske méla lassúsággal falatozik. Néha előrébb ment egy kicsit, majd újból megállt falatozni. Előrébb ment, falatozott. Ment és evett, ment és evett, több kilométeren át.

Mit volt mit tenni, várniuk kellett, amíg a kecske, ami egyébként a közeli tanyáról szökött ki, hajlandó volt végre távozni a sínekről. Így Dezső nemhogy a menetrendet nem tudta tartani, de új, saját késési rekordot állított fel. Este sokáig fortyogott még magában a szemtelen kecske miatt, de úgy volt vele, hogy többet ilyen úgysem fordulhat elő.

Másnap a Desiro ugyanolyan lelkesen és tempósan vágott neki az útnak, ahogy szokott. Egy darabig jól is ment minden, ám egyszer csak újból előkerült a kecske. Természetesen a pálya közepén. Dezső nem akart hinni a szemének. – Tuti direkt csinálja – gondolta, de bátor vállalkozó most sem akadt, aki szembe mert volna szállni a hatalmas bakkal. Így maradt a döcögés, amíg a kecske nagy kegyesen le nem vonult a sínről.

Dezső biztos volt benne, hogy a kecske direkt csinálta az egészet, csak azért, hogy őt bosszanthassa. Vagy egyszerűen csak imádta a szép, piros vonatokat. Esetleg megtanulta a menetrendet, és azt jött ki ellenőrizni. De mielőtt még ettől is furcsább gondolatok jutottak volna az eszébe, támadt egy remek ötlete.

– Nem fogsz ki rajtam, te nagyszakállú! – kiáltotta, s másnap vidáman vágott neki az útnak. Nem tévedt, a kecske most is ott várta. Ekkor azonban Dezső elővett egy szép, nagy fej, friss káposztát, látványosan meglóbálta, majd egy gyors mozdulattal eldobta, jó messze a sínektől. A kecske pedig csak úgy szaladt utána! A terv bevált, Dezső aznap már nem késett egy percet sem.

Sőt, ha szép idő van, Dezsőnél most már mindig akad egy kecskecsalogató káposzta – csak úgy, biztos, ami biztos.

SzuperTaurus akcióba lép

Írta: Csohány Domitilla

– Nemzetközi EuroCity vonat indul Győr útirányon át Bécsbe a 8-as vágányról. Kérjük, fejezzék be a beszállást! Felhívjuk utasaink figyelmét, hogy a vonat ajtajai önműködően záródnak – szólt a hangosbemondó.
Elolvasom a mesét
– Nemzetközi EuroCity vonat indul Győr útirányon át Bécsbe a 8-as vágányról. Kérjük, fejezzék be a beszállást! Felhívjuk utasaink figyelmét, hogy a vonat ajtajai önműködően záródnak – szólt a hangosbemondó.

A hosszú szerelvény elején álló Teknő, a szorgalmas, de kicsit félénk villamos mozdony nagyon várta már az indulást. Nem is csoda, hiszen hét ágra sütött a nap, a világoskék égbolton sehol egy felhő, a fővárost elhagyva pedig egymást váltották a tájat beborító piros pipacsszőnyegek és a rikítóan sárga repcemezők. Mivel útközben alig kell megállni, és ez az ország leggyorsabb vonala, Teknő átadta magát a száguldás élvezetének.

A határhoz közeledve azonban baljós, fekete felhők kezdtek gyülekezni a fiatal mozdony feje fölött, s egyik pillanatról a másikra óriási vihar tört ki. Dörgött, villámlott, ömlött az eső a nyakába. Ez nem egy egyszerű tavaszi zápor volt, hanem égszakadás a javából! Teknő meg is állt egy kicsit az egyik állomáson, de ekkor… Jaj! Vakító fény, szikrázás és sercegés – egy villám éppen az áramszedőjébe csapott bele. A hihetetlen erejű elektromos töltet az egész mozdonyon, még a motorján is végigszaladt, Teknő egy pillanatra az eszméletét is elveszítette.

Aztán a vihar amilyen hirtelen jött, olyan gyorsan távozott. Teknő felocsúdott a kábulatból, nem értette, mi is történt valójában. Újraindította a motorját. Ellenőrizte a lámpáit, a féket, mindent rendben talált. Megmozgatta áramszedőjét: föl-le, föl-le. Működött. Mégis, kicsit furcsán érezte magát. Sokat azonban nem volt ideje gondolkodni, mert be kellett hozni a keletkezett késést. Pillanatok alatt 160 km/h-val száguldott, észre sem vette a gyorsulást. Ment, sietett, ahogy csak bírt, amikor egy hatalmas, kidőlt fát vett észre, pont keresztben a síneken. A vihar tehette, de Teknő olyan őrült tempóban száguldott, hogy képtelenség lett volna megállnia az útakadály előtt. Szegénynek már csak arra volt ideje, hogy becsukja a szemét a nagy csattanás előtt, de ekkor, valami egészen különös dolog történt. A félszeg mozdonyon világító kék fény ment keresztül, áramszedője átalakult bikaszarvakká, mikroprocesszoros vezérlője szikrázott egyet, majd hangos kiáltással a levegőbe emelkedett:

– SzuperTaurus akcióba lép!

Teknő, pontosabban SzuperTaurus egy ugrással átrepítette az egész szerelvényt az óriási fa fölött. Se bumm, se kisiklás, se borulás. A landolás után Teknő ütközője majd leesett az ámulattól, az utasok azonban szerencsére semmit sem vettek észre az egészből, olyan gyorsan történt minden. A fiatal villamos mozdony azt hitte, csak álmodik. De a visszapillantójába nézve jól látta, hogy a fa bizony még mindig ott hevert a síneken.

– Nem! Ez nem lehetséges! Ilyen nincs, csak a mesékben! – mondogatta magában még mindig az események hatása alatt. *– Szuperhősök nem léteznek igaziból! Vagy az a villámcsapás…*

Ám mielőtt befejezhette volna a mondatát, a rádióján egy bajba jutott M62-es segélyhívását hallotta meg. A vihar egy szakaszon úgy megrongálta a pályát, hogy szegény dízel kisiklott.

– Nincs messze tőlem, most kipróbálhatnám, tényleg van-e szupererőm – gondolkodott Teknő, de közben eszébe jutott, hogy azon a vonalon nincs felsővezeték, el sem tud menni odáig. Ám ebben a pillanatban ismét sistergés és villódzás következett, és Teknő érezte, hogy még erősebb, még gyorsabb és sokkal bátrabb lett. Már repült is SzuperTaurusként segíteni bajba jutott társán. *– SzuperTaurus újra akcióban! Nincs akadály a pályán, ha SzuperTaurus erre száll!* – kiáltotta, s már emelte is vissza a sínre szarvaival a dízelmozdonyt. Az öreg M62-es nem győzött hálálkodni. SzuperTaurus azonban már repült is tovább, hiszen a saját utasait is célba kellett juttatnia. Búcsúzóul csak annyit mondott: *– Ha elakad egy gép, SzuperTaurus közbelép!*

Teknő végül időben, késés nélkül, és ami a legfontosabb, biztonságban érkezett meg Bécsbe. Titkát azóta is féltve őrzi, megmaradt ugyanannak a szerény, szorgalmas mozdonynak, aki előtte is volt. Pedig SzuperTaurus híre hamar körbejárt a fűtőházakban, de pontosan a mai napig sem tudja senki, ki lehet az a bikaerős, titokzatos mozdonyhős.

Dízelbanda

Írta: Csohány Domitilla

Fék, jelzőlámpák, szivattyú, motor, hajtómű, olajszint rendben. Indulhatunk! – kiáltott fel Csörgő, a lelkes dízelmozdony a vontatási telepen.
Elolvasom a mesét
Fék, jelzőlámpák, szivattyú, motor, hajtómű, olajszint rendben. Indulhatunk! – kiáltott fel Csörgő, a lelkes dízelmozdony a vontatási telepen. Nagy gázfröccs, egy fellebbenő fekete füstfelhő és már bőgött a motor, nem is akárhogyan. Induláskor valami elképesztő hang jött ki az M41-es motorteréből, bár ez őt egy cseppet sem zavarta. Imádott vontatni, mindegy volt neki, hogy személykocsikat húz maga mögött vagy megrakodott tehervagonokat. Csak egy dolog számított: pörögjön a fordulatszám, berregjen a motor!

A többiek a telepen azonban máshogy gondolták: minden mozdony, kocsi és vagon sorra csak azt lesték, Csörgő mikor indul szolgálatba, hogy akkor minél távolabb legyenek tőle. Ez nem is volt olyan egyszerű, hiszen még három állomással arrébb is lehetett hallani kattogását.

Bizony, Csörgő hangja messze földön híres volt, vagyis inkább hírhedt. A többieknek lassan már kezdett az idegeire menni, hogy szinte megsüketülnek tőle, de Csörgő mindebből semmit sem vett észre. Járta a vonalakat büszkén, közben dudorászott, és az igazat megvallva saját csattogó hangjától másra igazából nem is tudott figyelni.

Az egyik reggel azonban minden megváltozott. Csörgő az éjszakát nem a szokásos vágányán töltötte, mert kellett a hely néhány külföldi vendégmozdonynak, így hátul aludt a fűtőház takarásában. Pirkadatkor a többi mozdony sutyorgására ébredt.

– Hol lehet az a dobhártyaszaggató? Nem létezik, hogy már elment, a hangjától még a kakas is elfelejt kukorékolni…

– Azt hallottátok, amikor a múltkor az egyik kocsivizsgáló úgy megijedt az indításától, hogy majd lefejelte az ütközőmet?

– Én meg a múltkor azt hittem, hogy egy traktor, nem is traktor, egy permetezőrepülő állt szolgálatba nálunk.

– És azt tudjátok, hogy a vonalát már az őzek, szarvasok, de még a vaddisznók is messze elkerülik, pedig ott vannak a legfinomabb vadkörtefák…

Így pletykáltak és kacagtak a többiek, Csörgő pedig mindent hallott. Soha nem gondolta, hogy a hangja ennyire zavar másokat. Napról napra rosszabb lett a kedve, már dolgozni sem akart. Púpos, az öreg tolatómozdony megsajnálta Csörgőt és kérdőre vonta: – Miért lógatod így az orrod? Nem baj az, ha valakinek nagy a hangja, sőt, még jó is kisülhet belőle, csak tudni kell bánni vele! – kacsintott barátjára.

Csörgő elgondolkozott, szólt Hörgőnek és még néhány M41-es barátjának, majd eltűntek a műhelyben. És így tettek minden műszak végén. Egy idő után a többieknek kezdett gyanússá válni, mi folyhat délutánonként a műhelyben, de minden a legnagyobb titokban zajlott.

Egy szombat este aztán felgyúltak a fények, a mozdonyok odasereglettek és a Zakatoló Band – Csörgővel az élen – belekezdett minden idők legnagyobb bulijába.

Csörgő vagyok, dízel mozdony,

Motorhangom nem kártékony.

Hallgass ide, szól a ritmus,

Gyere te is, nincs itt mumus.

M41, csörög-berreg,

Mi vagyunk a zenesereg.

Teher, személy vontatók,

Így szólnak a Zakatolók.

A zenekar reggelig fújta a kerékalávalót, és innentől kezdve már senkit sem zavart a néha hangos csattogás és kattogás, főleg, ha Csörgő énekelt is hozzá.

Piroska akcióban

Írta: Csohány Domitilla

Piroska régóta a 10-es vonalon teljesít szolgálatot. Szereti a munkáját, a mozdonyvezetőket, jegyvizsgálókat, forgalmistákat és az utasokat is, akiket szintén jól ismer.
Elolvasom a mesét
Piroska régóta a 10-es vonalon teljesít szolgálatot. Szereti a munkáját, a mozdonyvezetőket, jegyvizsgálókat, forgalmistákat és az utasokat is, akiket szintén jól ismer. Bár a legnagyobb nyüzsgés mindig Győrben és környékén van, a kis piros Bz motorvonat folyton csak azt várja, hogy elhagyja a nagyvárosi forgatagot.

Fut, robog a hosszú, egyenes, végtelennek tűnő szakaszon, mosolyog minden állomáson, de a gondolatai egészen máshol járnak. Messze, nagyon messze, fent, a fellegekben. Piroska ugyanis imádja az eget kémlelni, pontosabban a hatalmas teherszállító repülőket, a most éppen itt állomásozó, villámgyors vadászgépeket, de még az őrült hangos harci helikoptert is. Nem tehet róla, rajong a szárnyas masinákért, főleg, ha azok katonaiak! Talán a gyorsaságuk miatt, talán a szabadságuk miatt, hogy azok bármerre szárnyalhatnak az égen, talán a titokzatosságuk miatt. Ezért is

ez a kedvenc vonala, hiszen a sínpár közvetlenül a Magyar Honvédség pápai repülőtere mellett megy el. Minden vágya az, hogy egyszer találkozhasson velük! Sokan heccelik is érte: – Attól, hogy neked szárnyas kereked van, még nem fogsz tudni repülni! – csúfolódnak, de Piroska az ilyen gonosz megjegyzéseket meg sem hallja. Éjszaka, a sötétben még köszönni is szokott nekik, lelkesen villogtatva első lámpáját, de hogy látják-e ezt odafent, nem tudhatja.

Általában így teltek a kis Bz nyarai, ám egy borongós júniusi napon minden megváltozott. Már kora reggel hatalmas sürgés-forgás volt a légi ezred központjában, ugyanis gyakorlatozni indultak a katonák. A parancsnok éppen eligazítást tartott.

– A feladat a következő: Felszállnak a C-17-es teherszállító repülők, majd ejtőernyővel célba dobják a titkos szállítmányokat. A csomagokat a földi csapatok felkutatják és sértetlenül visszahozzák ide, a bázisra. Az akciót egy óra alatt végre kell hajtani.

Az óriás Big Mac-ek, mert így becézték őket, beindították sugárhajtóműveiket, a magasba szálltak és kezdetét vette a légi gyakorlat. Az egyre erősödő szél meg se kottyant ezeknek a behemótoknak, mikor a célpont fölé értek, kinyitották ajtóikat, és az égboltot ellepték az óriási repülő dobozok. Már majdnem az összes célba ért, amikor az egyik ejtőernyőbe úgy belekapaszkodott a szél, hogy el sem eresztette, és vitte-vitte magával, egyre messzebb a bázistól. A repülők már tehetetlenek voltak, a katonák pedig aggódva figyelték, ahogy egyre távolodik tőlük a csomag. Már olyan messze járt, hogy mindenki biztos volt benne, nem fog sikerülni egy óra alatt teljesíteni a küldetést.

Piroska azonban, aki titokban a sínekről figyelte az eseményeket, nem hagyta annyiban a dolgot. Dudált egyet, nagy gázt adott és úgy nekilódult, mint még soha. Nem ő volt a leggyorsabb mozdony, nem is a legerősebb, most mégis úgy szikráztak a kerekei a síneken, hogy egy InterCity is megirigyelte volna. Robogott a doboz után, azonban a szél sem adta fel, csak fújt egyre jobban. Piroska ekkor dudált egy nagyot, még nagyobb sebességre kapcsolt, és legnagyobb meglepetésére utolérte a csomagot, ami így éppen a tetején landolt. Nem volt már sok ideje, de az utolsó pillanatban mégis visszaért a bázisra az elveszettnek hitt dobozzal együtt. Sikerült! A küldetést a kis motorvonat mentette meg, akihez most sorra mentek oda gratulálni a legkülönlegesebb vadászgépek és repülők.

A nap végén még egy kis ünnepséget is tartottak, ahol Piroskát a Légierő tiszteletbeli tagjává avatták. A sast ábrázoló kitűzőjét azóta is büszkén viseli és már senki sem csúfolódik rajta. Piroska pedig ma is boldogan szárnyal kedvenc vonalán.

Balatoni vakáció

Írta: Csohány Domitilla

– Mindjárt a sínekre olvadok! Akkora a forróság… – sóhajtozott Dezső, a Desiro motorvonat Debrecen nagyállomáson.
Elolvasom a mesét
– Mindjárt a sínekre olvadok! Akkora a forróság… – sóhajtozott Dezső, a Desiro motorvonat Debrecen nagyállomáson.

– Nem vagy te fagyi! – kuncogott rajta Katica, a mellette álló másik Desiro. – Nyugi, a sínek hamarabb megolvadnak, mint te!

– Nagyon vicces… – zsörtölődött Dezső. – Remélem, ezen a nyáron én is mehetek a Balatonhoz, kicsit unalmas már a puszta és a remegő hőség. Ilyenkor a víz mellett az igazi!

– Az tényleg biztos jobb! – vágta rá Katica. – A fürdőzőknek. De neked ott is dolgoznod kell, és…

Dezsőt azonban már nem érdekelte Katica figyelmeztetése. Csak a hullámzó kék víz, a magasan repülő strandlabdák és az óriás vízi csúszdák lebegtek a szeme előtt. Pedig ő még sosem járt a Balatonnál, Katica pedig mindent tudott a

magyar tengerről, hiszen ő régóta ott tölti a nyarakat. A Desiro flotta hamarosan megkapta nyári beosztását. Az idei vezénylés Dezsőnek is kedvezett, ő is mehetett a Balatonhoz. Örömében majd kiugrott a kocsiszekrényéből. A nagy úthoz gyorsan összecsomagolta a legfontosabbakat: napszemüveg, baseball-sapka, úszógumi, labda, vízipisztoly és törülköző. Olyan izgatott volt, hogy végre ő is láthatja a Balatont, hogy út közben néha majdnem megfeledkezett a figyelmeztető jelzésekről!

Néhány óra múlva ámulva nézte, ahogy szeme elé tárult a kékes-zöldes színben csillogó tó, rajta sok-sok hófehér vitorlával, színes vízibiciklivel, sétahajóval, sőt, még egy igazi lapátkerekes gőzhajó, a Kisfaludy is elúszott mellette. Dezső imádta a balatoni hangulatot, a hatalmas csobbanásokat, visításokat, a strandról elhallatszódó gyerekzsivajt, a csodaszép badacsonyi hegyvonulatokat, a lángos és főtt kukorica illatát, a piros dinnyeszeletekbe fúródó fejeket, az esti nádas békakoncertjeit és a nyári csillagos égboltot. Nem is értette, Katica miért tért haza mindig olyan fáradtan innen. Amikor kitört a nyári szünet, egyre több és több ember érkezett a tóhoz. És csak jöttek és jöttek, kígyóztak az autósorok, ő pedig néha úgy érezte magát, mint egy elővárosi reggeli csúcsban. Csak itt egész nap tartott a csúcsidőszak. Mindez nem zavarta Dezsőt, hiszen ezért jött, szállítani a nyaralókat. Ahogy azonban egyre melegebb lett, az emberek kezdtek egyre furábban viselkedni. Pontosabban nem viselkedni. Nem szétnézni az átjárók előtt, nem elengedni a vonatot, nem várni a zöld jelzésre. Csak rohantak a tóhoz. Egyszer egy kenu akkorát koppant szegény Dezső szélvédőjén, csoda, hogy be nem tört.

– Lehet, hogy mindenki napszúrást kapott? – értetlenkedett a motorvonat, hiszen elméletileg mindenhol neki volt elsőbbsége.

Hétvégén már tényleg nem látott-nem hallott senki, csak rohantak a vízbe. Gumicsónakkal. Dezső az egészből csak annyit vett észre, hogy lába nőtt egy csónaknak, mert a lábhoz tartozó fej valahol eltűnt a lefelé fordított csónakban. A láb ugyan megállt éppen a sín mellett, de a csónak orra jócskán a sín fölé lógott. A piros dízel próbált szlalomozni, de azt kötött pályán ugye elég nehéz. Próbált fékezni, de már az is késő volt… Bumm! Neki a csónaknak, ami talán még most is ott pörög a gazdája fején, a Balaton északi partján. Nem tudni, ki ijedt meg jobban, Dezső vagy a kétlábú csónak.

Este Dezső még mindig az eset hatása alatt volt. Katica odagurult hozzá és elmesélte, hogy ő is pörgetett már meg kenut, szörfdeszkát, sőt egyszer egy hatalmas, páva alakú gumimatracot is.

– Ezt szerettem volna még Debrecenben elmesélni neked – mondta Katica. – Itt bizony sokkal jobban kell figyelnünk, főleg szünidőben. Úgyhogy szemed a pályán, nyomd a dudát és húzd be a féket, ahogy csak bírod, ha jönnek a fürdőzők!

Dezső, megfogadta Katica tanácsát, és sokkal körültekintőbben közlekedett a balatoni vakáció idején, de még az őrült közlekedés ellenére is ez volt a legszuperebb nyara.

A nap hőse

Írta: Csohány Domitilla

Tikkasztó hőség, a levegő izzik, a sínek felforrósodva… Ferencvárosban, az ország legnagyobb pályaudvarán azonban nem áll meg az élet egy pillanatra sem.
Elolvasom a mesét
Tikkasztó hőség, a levegő izzik, a sínek felforrósodva… Ferencvárosban, az ország legnagyobb pályaudvarán azonban nem áll meg az élet egy pillanatra sem. Lehet kánikula, lehet fagy, vakáció vagy ünnep, itt éjjel-nappal jönnek-mennek a tehervonatok. A több mint 80 vágányon végtelen számú színes konténer és tartálykocsi várakozik, hogy a helyi mozdonycsapat átrendezze őket és vihessék tovább az árut szerte az országban és a nagyvilágban. A feladat nehéz és összetett, hiszen rengeteg kocsit kell megmozgatni iszonyat súlyokkal. A tolatás még hagyján, azzal többé-kevésbé mindenki elboldogul, de itt van a híres-nevezetes gurítódomb is. Igaz, hogy arról nagyon könnyen és gyorsan

szét lehet válogatni a kocsikat, csakhogy ez a munka veszélyes, és a dombra bizony kevesen tudnak felmenni. Ha azonban feljut oda egy szerelvény, a kocsik lefelé gurulva már szinte maguktól beállnak a helyükre.

A vasútnál mindenki tudja, hogy itt csak a legügyesebbek dolgozhatnak. Egy rossz mozdulat, és kisiklik az egész szerelvény vagy durr neki, óriási ütközés lehet belőle. És bármennyire is vagány a ferencvárosi szupercsapat, tudják jól, hogy itt nem tarthatnak roncsderbit. A villany- és dízelmozdonyok tehát minden nap teszik a dolgukat, hogy a sok-sok áru – ételek, játékok, fűtő- és üzemanyagok – minél hamarabb célba érjen.

Egy forró augusztusi napon két külföldi mozdony gurult be az állomásra, akik előtte még sosem jártak itt. Amíg várakozniuk kellett az új kocsiösszeállításra, gondolták szétnéznek ezen a nagyhírű rendező pályaudvaron. Trini és Troni, a fiatal és erős villamos mozdonyok fintorogva járták körbe a területet, nem értették, mitől olyan különleges ez a hely. Hangosan kacagtak egy éppen kocsikat rendező V46-os mozdonyon.

– Nézd a Szöcskét, hogy ugrál a síneken – gúnyolódott Trini.

– Nem csoda, hogy nem mehet ki a nyílt pályára, még a végén leszökdécselne onnan – folytatta Troni.

Szöcsi, mert mindenki így hívja a kék villanymozdonyt, bár hallotta a csúfolódó megjegyzéseket, ügyet sem vetett rájuk. A fordítókorong körül álló barátai azonban alig bírták visszafogni magukat, olyan mérgesek lettek a nagyképű és szemtelen ifjoncokra. Főleg úgy, hogy mindenki tudta, Szöcsi a gurítás nagymestere, nála fürgébben és ügyesebben senki sem tudja felhúzni a gurítódombra a kocsikat. Még az óriás M62-es is csak küszködik felfelé menet. Nem is bírta szó nélkül hagyni, odaszólt a két pimasznak.

– Lehet, hogy erősek és gyorsak vagytok, a domb azonban könnyen kifogna rajtatok. Nem tudnátok egy rendes szerelvényt sem felhúzni.

Több se kellett a két szájhősnek, rögtön visszafeleseltek:

– Neeeem? Na, ide figyuzz tata! – És már indultak is a gurító felé.

Hiába próbálták lebeszélni őket, csak mentek a saját fejük után. Elsőnek Trini indult neki 16 kocsival. Vígan kezdett a felhúzóvágányon, de a lendület hamar alábbhagyott, csupán hatalmas erőfeszítések árán, döcögősen, szikrázó áramszedőkkel bírta felvonszolni magát és a teherkocsikat. Troninak ez sem volt elég, barátjára is lesajnáló pillantást vetett és még több kocsit csatolt maga mögé. 20 gázolajjal teli tartálykocsival vágott neki az emelkedőnek. Egy idő után azonban azt érezte, mintha egy helyben pörögnének a kerekei, majd szépen lassan elkezdett visszafelé gurulni. A többiek már oda sem mertek nézni. Ha visszafelé gurulva nekicsapódik valaminek a tartály, abból katasztrófa lesz!

Szöcsi azonban hirtelen nekilódult a másik vágányon, és se perc alatt fent termett a gurítódomb tetején. Onnan villámgyorsan Troni elé ment, összecsatlakoztak és megállította a csúszó szerelvényt. Sőt, egy hatalmas ugrással el is indult fölfelé és felhúzta szégyenben maradt társát kocsistól, mindenestül.

Szöcsi hőstettéért nem sokkal később kitüntetést is kapott. A csapat nagyon büszke rá. Ma már Trini és Troni is tudja, milyen nehéz és fontos munkát végeznek Szöcsi és barátai, és bármerre járnak, hírét viszik ennek a különleges helynek, amit úgy hívnak, Ferencváros.

Bendegúz és az alagút

Írta: Csohány Domitilla

Az erdő a legszebb arcát mutatta. Fent a fákon és lent a földön is mindenhol színes levelek tarkálltak, sárgák, barnák,

vörösek, a nap még szépen sütött, igazi kiránduló idő volt.
Elolvasom a mesét
Az erdő a legszebb arcát mutatta. Fent a fákon és lent a földön is mindenhol színes levelek tarkálltak, sárgák, barnák, vörösek, a nap még szépen sütött, igazi kiránduló idő volt. A gyerekek legnagyobb örömére pedig elkezdődött az őszi szünet, ezért a Széchenyi-hegyi Gyermekvasúton nem is volt megállás! Bendegúz, a kis csíkos mozdony és barátai alig győzték húzni a kocsikat fel a hegyre, le a hegyről. Bendegúznak az út során több kedvenc szakasza is volt, de legeslegjobban mégis az alagutat szerette.

Egymás között sokszor rendeztek versenyt a mozdonyok, ki ér át gyorsabban a hosszú, sötét alagúton. A legtöbbször Bendegúz nyert, hiszen nagyon erős mozdony volt, csak úgy süvített a hegy belsejében. Néha azon is versengtek, hogy ki a leghangosabb, az alagút ugyanis mindig felerősítette a dudálást. Csak úgy zengett a hegy! Ebben Panni gőzös volt a bajnok, sípolása mindennél és mindenkinél hangosabb volt.

A nagy versenyeknek állandó nézőközönsége is akadt. Az erdő állatai ilyenkor mind összegyűltek és szurkoltak barátaiknak. Az énekesmadarak, rókák, vaddisznók, borzok, csigák, békák sorra ott álltak a kijáratnál és hatalmas üdvrivalgással köszöntötték a mozdonyokat. Szerették az alagút-versenyeket, de azt is tudták, hogy számukra az veszélyes hely, oda csak a mozdonyok mehetnek be. Minden évben ez volt az első szabályok egyike, amit az erdei óvodában megtanítottak a kölyköknek:

Sínek között nem lépkedünk,

alagútba sosem megyünk,

váltót-jelzőt nem piszkálunk,

kukákat sem borogatunk.

Az egyik délután Dugónak, a süldő vadmalacnak azonban merész ötlete támadt. Gyorsan összehívta hát barátait és kupaktanácsot tartottak. Kitalálták, hogy maguk között is megrendezik az alagútátfutó bajnokságot. Egyedül Csiga Dani tiltakozott, de hiába mondta, hogy ez rossz ötlet, sőt, nekik oda tilos bemenni, a többiek nem törődtek vele. Volt, aki még ki is nevette, hogy ezt csak azért mondja, mert úgyis ő lenne az utolsó. Az állatkölykök elindultak hát az alagúthoz és elkezdődött a verseny. A békák átugráltak, a harkályfióka villámgyorsan átrepült, a kisdenevér imádta a sötétben száguldást, a sünök közül volt, aki labdává gömbölyödött és úgy gurult át, hogy még gyorsabb legyen, a rókafi könnyen átszaladt. Dugó is simán átért, most érdekes módon nem állt le földet túrni…

Már csak egyedül Edi, a kis őzgida volt hátra. Mindenki biztos volt benne, hogy ő is gyorsan átér, hiszen olyan kecsesen tud szökellni. Edi nekiindult, a többiek várták az alagút végén, de a gida csak nem jött. Vártak és vártak, de semmi. Valami baj történhetett.

– Be kell érte mennünk – szólt Dugó, de akkor egy nagy sípolást hallottak. Jön a vonat! – Jön a vonat?! – kiáltották egyszerre kétségbeesetten. – Mi lesz most? – jajveszékeltek, de bemenni már nem mertek.

Az alagútba Bendegúz robogott be vidáman. Százszor, ezerszer is átment már az alagúton, vakon is végig tudott rajta menni, de a szeme szerencsére most is, mint mindig a pályán volt. Valami furcsa tűnt fel neki a félhomályban a sínek között. Akkorát fékezett, hogy csak úgy szikráztak a kerekei, de az utolsó pillanatban sikerült megállnia. A kis őzgidának véletlenül beszorult a lába a sín és a csavar közé, nem tudott kiszabadulni. Bendegúz ügyesen kisegítette a rémült kis őzikét, aki barátaival együtt megfogadta, hogy soha többé nem játszanak sem a síneken, sem az alagútban. A mozdonyokat azonban továbbra is szívesen nézik a távolból, a versenyeken pedig messze elhallatszik a szurkolásuk: Hajrá Bendegúz!

Kitör a frász!

Írta: Csohány Domitilla

Békés vasárnap délelőtt volt, csak néhány színes falevél hullott le szépen szállingózva a sínek közé. A rendező pályaudvaron a mozdonyok az utolsó langyos napsugarakkal süttették magukat.
Elolvasom a mesét
Békés vasárnap délelőtt volt, csak néhány színes falevél hullott le szépen szállingózva a sínek közé. A rendező pályaudvaron a mozdonyok az utolsó langyos napsugarakkal süttették magukat, csak néhány lusta őszi légy zümmögött alig hallhatóan… Ám ekkor:

– Tü-tűűűűűűűűű! – őrült dudálás szakította félbe az idilli csendet és a kellemes semmittevést. – El ne szunyókáljatok nekem! – kiáltott a többiekre Szili, a V43-as villanymozdony, miközben rettentő jól szórakozott felriadt társain.

A többiek ezt egyáltalán nem tartották viccesnek. Rémületükben inkább sértetten visszavonultak a mozdonyszínbe. Szilit mindez azonban nem nagyon izgatta, imádta ijesztgetni barátait. Folyton azon járt az esze, hogy hozhatná rá a frászt másokra. Egy alkalommal például váratlanul varangyos békákat szórt Piroska elé, mert tudta, hogy retteg tőlük. Máskor az éjszaka közepén, amikor már mindenki elaludt volna, egy fémlemezt kezdett el zörgetni, mintha dörögne az ég és a vaksötétben az áramszedőjét szikráztatta, mintha villámlana, mert tudta, hogy sokan félnek a vihartól. Olyan is volt, amikor a személykocsikat rémisztgette azzal, hogy a vonat-összeállítás előtt hihetetlen gyorsan száguldott feléjük, és közben hangosan kiabált jajveszékelve, hogy: – Vigyázat! Segítség! Elromlott a fékem! Nem tudok megállni!

Szegény kocsik már a szemüket is becsukták, úgy várták a nagy ütközést, de Szili az utolsó pillanatban jól befékezett és egy centivel megállt előttük. Közben pedig nagyokat kacagott. Egyszer még a saját mozdonyvezetőjét is átverte, azt színlelve, hogy egy nagyon fontos út előtt nem indul a motorja. A mozdonyvezető hiába vakargatta a fejét, nem értette, mi baja lehet szeretett mozdonyának. Nézte jobbról, nézte balról, elölről és hátulról, fentről és lentről, de semmit sem talált. Mikor a motorját kezdte el közelebbről vizsgálni, Szili hirtelen felbőgött és fülsiketítő hangon járatta magát, ráadásul még egy adag olajat is a mozdonyvezető képébe vágott. A nevetéstől csak úgy rázkódtak az alkatrészei.

Egy nap azonban betelt a pohár. Mindenkinek elege lett Szili ijesztgetéseiből. A forgalmi csomópont járművei kupaktanácsot hívtak össze és megbeszélték, hogy móresre tanítják ezt a pimasz villanymozdonyt. Méghozzá Halloween éjszakáján, amikor a legenda szerint a fűtőházban is előbújnak a mozdonyszellemek.

Október utolsó napján Szili mit sem sejtve tért vissza pihenőhelyére. Már az alváshoz kezdett volna készülődni, ám ekkor hirtelen egy csattanást lehetett hallani. Minden elsötétült, az egész telepen áramszünet lett. Szili egy tapodtat sem tudott mozdulni, hiába nyújtogatta az áramszedőjét. Aztán feltámadt a szél, a földön kísérteties hangon kezdtek el üres fémdobozok gurulni. Szili egyre aggodalmasabban kémlelt körbe, amikor huhogást hallott, és a távolban mintha egy hatalmas szellem körvonala rajzolódott volna ki. A furcsa alak csak egyre közeledett felé, majd váratlanul egy reflektor fénye vakította el. A lidérces este végére Szili már a saját árnyékától is megijedt. Ekkor a többiek visszakapcsolták az áramot és felkapcsolták a lámpákat. Kiderült, hogy a dobozokat Csörgő gurította elé, a huhogás csak egy bagoly volt, aki az állomásépület padlásán lakik, a szellemnek látszó óriási valami Szergej volt, aki egy nagy fehér lepedőt kötött magára. Szili megkönnyebbült, mikor kiderült a tréfa, de el is szégyellte magát. Rájött, hogy amit ő eddig viccesnek hitt, másnak nem mindig volt az, ezért megígérte, hogy többet nem fog másokat ijesztgetni. Legfeljebb csak néha.

JÁTÉK:

Rajzolj vicces vagy rémisztő fejet a Halloween töknek és utána színezd ki.

További mesék találhatók a Vasutas Magazin mese rovatában, melyek az alábbi linken érhetők el: Mese | vasutasmagazin.hu **[3]**

Vissza a főoldalra [4]

Forrás:https://www.mavcsoport.hu/mav-szemelyszallitas/mesek

Hivatkozások
[1] https://www.mavcsoport.hu/sites/default/files/upload/page/vonat_mesek_teljes.pdf [2] https://www.mavcsoport.hu/sites/default/files/upload/page/gozi_papa_szulinapja_kifesto_mesekonyv_kicsi.pdf [3] https://magazin.mavcsoport.hu/search/node?keys=mese [4] https://www.mavcsoport.hu/mav-szemelyszallitas/gyereksarok